

Ajánlom (posztumusz) John Reed-nek, valamint Lenin és Sztalin követőinek, a **vörös vírussal** fertőzött agybetegeknek, hatásos terápiaként ezt az emlékeztetőt. Használata előtt nem kell meg kérdezni sem orvosát sem gyógyszerészét!

- a szerző -

TÍZ NAGY HAZUGSÁG, AMELY MEGRENGETTE A VILÁGOT

Történelmi tény, hogy a Szovjetunióban (majd pedig az egész szocialista táborban) **kormány szintre emelték a hazugságok**, valótlanságok, csúsztatások, elhallgatások és a beteges titkolódzás „művelését”. Gyakran csak megszokásból **hazudtak**, fantom **hősöket** vagy **ellenséget** gyártottak, **gyilkoltak**, **romboltak** és **terjeszkedtek**. **Légvárakat** építettek, óriási és sokrétű **energiát fordítottak** arra, hogy szalonképesek legyenek a világ közvéleménye előtt.

I. A NAGY OKTÓBERI SZOCIALISTA FORRADALOM /NOSZF/
A NOSZF – nevével ellentétben - nem volt *nagy*, nem *októberben* zajlott le, nem volt *szocialista* és nem volt *forradalom*. A cárizmust megbuktató 1917. februári polgári demokratikus forradalom után hatalomra került Ideiglenes (Kerenszkij-féle) Kormányt, a Trockij vezette bolsevikok – puccsszerűen - eltávolították, és egypártrendszeri (proletár)diktatúra bevezetésével magukhoz ragadták a hatalmat.

A Téli Palota „ostroma” a legenda szüleménye volt. Az épületbe behatoló fegyveresek semmilyen ellenállásba nem ütköztek! A „roham” során összesen három ember halt meg az ittas katonák figyelmetlen fegyverhasználatától. Az Auróra hadihajó néhány vaktöltényt lőtt a Palota irányába, amelyek közül az egyik az épület homlokzatáról néhány darab stukatúra leválását eredményezte, viszont felbecsülhetetlen károk keletkeztek az épületkomplexum birtokbavételét követő fosztogatás és rombolás következtében.

A városban szinte alig volt észlelhető a „forradalmi” esemény, a villamosok a megszokott módon közlekedtek, az operaházban Saljapint hallgatta a közönség, az újságok rendben jelentek meg, csupán a meghirdetett proletárdiktatúrának „becézett” szörny karmainak kivillanása lepte meg az embereket.

A többségnek (bolseviknak) titulát **kisebbség** átvette a hatalmat, és mintegy 80 évig **terrorizálta** a szovjet embereket, 45 évig pedig az egykori szocialista tábor népeit.

II. FINNORSZÁG MEGTÁMADÁSA. N°1.

A hatalomra került bolsevikok (1917 novemberében) meghirdették a **népek önrendelkezési jogát**, amely minden idők *hazugságainak a csúcsát jelentette* és jelenti ma is (gondoljunk csak a tatárok, ingusok, örmények, grúzok, kirgizek, csecsenek és más népek önállósági törekvésének elfojtására)! A finn kormány komolyan vette a szovjetek nyilatkozatát és 1917. december 6-án kiadta a függetlenségi nyilatkozatát, amelyet 1918 januárjában *Szovjet-Oroszország is elismert*. De még ebben a hónapban a fővárost és az ország déli részét megszállva tartó vörös fegyveres erők (beleértve az orosz 42. hadtestet és a finn kollaboránsokat) mindent megtettek, hogy hatalmukat kiterjesszék Finnország teljes területére. 1918 februárjában egy tisztí iskolát létesítettek Petrográdban, hogy kádereket képezzen ki a „finn vörös hadsereg” részére. A finn nemzeti haderő létrehozásával megbízott báró Mannerheim, Carl Gustaf tábornok csapatai viszont fokozatosan kiszorították szülőföldjükről a vörösöket, három hónapig tartó elkeseredett harcokban felszabadították Osterbottent (január végén), Tamperát (április 3-án), Helsinkit (április 13-án), végül pedig Viipurit, és kivívták a függetlenségüket. Akkor még aligha gondolták, hogy a „békeszerető” hatalmas szocialista szomszédjuk őket sem hagyja ki terjeszkedési terveinek célobjektumaiból.

III. LENGYELORSZÁG MEGTÁMADÁSA

1939. augusztus 23-án (Moszkvában) Ribbentrop és Molotov aláírta a német és a szovjet birodalom közti megnemtámadási szerződést, amelynek egyik titkos záradékát képezte Lengyelország felosztása, a két alattomos, területabló, népiirtó és világalomra törő állam között.

A Szovjetunió Legfelsőbb Tanácsa augusztus 31-én ratifikálta a szerződést, Sztalin elsőként látta el kézjeggyével (Ribbentrop előtt) azt a térképet, amely Lengyelország felosztását ábrázolta, és megpecsételte a lengyel nép sorsát, egyben a németek kezébe adta a **startpisztolyt a második világháború** beindítására.

Németország 1939. szeptember 1-én megtámadta Lengyelországot. Légi, tengeri, valamint szárazföldi komplex (technikai, létszámbeli és kiképzési) erőfölénye birtokában csupán idő kérdése volt, hogy villámháborús terveinek megfelelően térdre kényszerítse a hősiessen harcoló, de felkészületlen és gyengén felszerelt lengyel haderőt.

Miközben a lengyelek élet-halál harcukat vívták a németekkel, a szovjetek szeptember 17-én hátulról vágták bele négyágú szuronyukat a lengyelekbe. A szovjet-lengyel frontszakaszon a lengyelek ellenállása lényegesen gyengébb volt, mint a németekkel szemben, mivel nem számoltak a szovjetek támadásával, és a németek elől visszavonulva, számos helyen tömegesen mentek át a szovjetekhez, fel sem tételezve, hogy jobban jártak volna, ha a német fogságba kerülnek.

Az ördögien kiagyalt tervet a szovjetek úgy „adagolták be” a közvéleménynek, hogy az ősi orosz területeket vették birtokukba (mintegy 200 000 km²-nyi területet „kanyarintottak” ki Lengyelország testéből), valamint a lengyeleknek nyújtottak testvéri segítséget a németek ellen.

IV. FINNORSZÁG MEGTÁMADÁSA. N°2.

A lengyelek elleni gyors és sikeres harctevékenység meghozta Sztalin kedvét a további terjeszkedésre. A Kreml boszorkánykonyhájában már

készültek az újabb „zsíros” falatok (Finnország, Moldávia, Besszarábia) bekotyvasztásához.

Sztalin október 5-re, majd október 23-ra meginvitálta a finn kormány illetékeseit, hogy tárgyaljanak finn területek átadásáról, mert Sztalint rendkívül nyugtalanította, hogy a négy-és félmillió Finnország veszélyeztetheti a kétszázmillió Szovjetunió egyik legnagyobb városát (Leningrádot).

A finn kormánydelegációt Juho Kusti Paasaviki meghatalmazott miniszter vezette, akihez a tárgyalások második fordulójában csatlakozott Vajnö Tanner, aki hamarosan külügyminiszterre avansált.

A finnek kategorikusan elutasították a szovjetek követeléseit, bíztak a világ közvéleményének szimpátiájában, elfelejtették azt az ősi finn közmondást, miszerint: „az orosz, az orosz marad akkor is, ha vajban sütik meg”.

Sztalin „nem nyelte a finn békát”, intézkedett a hadsereg felé, és szovjet csapatok november 26-án hadüzenet nélkül megtámadták Finnországot.

A Ladoga-tó és a Fehér-tenger közti 1500 km-es arcvonalon, a szovjetek 3 hadsereget (10 lövészhadosztályal), megerősítő szakcsapatokat, valamint az Északi-flotta erőt vetették harcba a finnek ellen.

A Mannerheim marsall vezette finn csapatok hihetetlen hősiességgel, elszántsággal és ügyesen alkalmazott taktikával harcoltak a helyenként tíz, tizenöt, sőt hússzoros túlerőben lévő ellenség ellen. A szovjetek elbizakodottságára jellemző, hogy Kulik marsall 12 napot adott Mereckov marsallnak a harctevékenységek levezetésére, de a finnek olyan hatalmas veszteséget okoztak a szovjeteknek mind élőerőben, mind haditechnikai eszközökben, hogy december 20-án leállították a támadásukat. 1940. február elejéig új erőket csoportosítottak át az arcvonalra, de még így is csak március 12-re voltak képesek kierőszakolni a tűzszünetet, illetve a kölcsönös megegyezéssel létrejött békekötést. Így lett a 12 napból 106-nap!

A szovjetek nagy árat fizettek a területrablásért és a békekötésért. Közel 270 ezer embert, 1 000 repülőgépet és 2 000 harckocsit veszítettek. A finnek vesztesége: 27 ezer halott, 62 repülőgép és 20 harckocsi volt, továbbá 40 000 km²-nyi értékes terület, amelyre oly nagy szüksége volt a hatalmas Szovjetuniónak.

A moszkvai rádió naponta sugározta hazugságait Leningrád veszélyeztetettségéről, a finnek agresszivitásáról és veszteségeikről, valamint a szovjet csapatok sikeres tevékenységeiről.

V KATYŃ

1943. április 13-án tájékoztatta a világot a berlini rádió arról, hogy a Szmolenszk közelében lévő katyńi erdőben tömegsírokat találtak, amelyben több ezer lengyel tiszt bestiálisan meggyilkolt holtteste fekszik. Egyeseket élve dobálták a gödrökbe, többségük keze hátra volt drótozva és a tarkólövés nyomai voltak a koponyacsonton.

A tömegsirt vizsgáló nemzetközi bizottság belga, svájci, bolgár, dán, csehszlovák, finn, horvát, olasz, szlovák, francia és magyar (Orsós professzor) törvényszéki orvostani szakértői megállapították, hogy a holttestek a szovjet uralom idejében kerültek a gödrökbe, az áldozatok zsebében 1940. áprilisi-májusi szovjet újságokat is találtak, amelyeken az utolsó dátum május 6.-a volt. Érdeemes megemlíteni, hogy Orsós professzor találta meg a koponyatetők felnyitása után azt az anyagot, amely a halál után három év elteltével alakul ki a tetem koponyájában, és minden kétséget kizárva utal a halál időpontjára, mint az a hároméves nyírfaerdő is, amely a sírgödröket borította.

A Szovjetunióba menekült vagy szovjet fogságba esett lengyel tiszteket már jó ideje kereste a Vörös Kereszt, valamint azok a lengyel katonai vezetők, akik Szovjetunióba menekült lengyelek köréből szerveztek egy hadsereget a németek ellen.

1941. december 3-án Sztalin Wladyslaw Sikorski és Wladyslaw Anders tábornokok, majd 1942 áprilisában Leopold Okulicki ezredes és Wladyslaw Anders tábornok előtt kijelentette, hogy a szovjet táborokban **egyetlenegy lengyel hadifoglyot sem őriznek**, és nem tartotta kizártnak, hogy a keresett lengyel tisztek Mandzsúriába szöktek.

Sztalin első kijelentése a lehető **legszörnyűbb igazságot tartalmazta**, a lengyel tisztek gödörbedobált holttesteit fiatal nyírfaerdő „vigyázta”, és környékével leplezte le az emberiség legnagyobb szörnyetegét, aki akkor is **hazudott, amikor igazat mondott!**

A németekkel harcban álló szövetségesek vonakodtak napvilágra hozni a tényeket és elmarasztalni a Hitler ellenes koalícióban résztvevő szovjeteket, ezért a katyáni mészárlás bűnöseinek felderítése késedelmet szenvedett.

Miután 1943-ban Katyń ismét szovjet kézbe került, Sztalin egy bizottságot hozatott létre, hogy a németek bűnösségét bizonyítsa. Az arcátlanság csúcsa volt, hogy a Burgyenko szovjet akadémikus által vezetett bizottságba **nyolc szovjet állampolgár közé egyetlenegy külföldi** személy sem kapott meghívást, így a világ legújabb csodája lett volna, ha az általuk összetákoljt jelentésben, nem a németek lettek volna megjelölve elkövetőként...

Ma már hivatalos orosz forrásokból is tudjuk, hogy a gáztettét Sztalin jóváhagyásával az NKVD pribékjei követték el, miközben sokan „falaztak” nekik!

VI. ^{'56} 1956. október 23-án, a magyar nép megelégette Rákosi terrorját, a szovjetektől importált proletárdiktatúrát, és - gyakorlatilag – két-három nap alatt megdöntötte a bolsevik rezsimet. A forradalom első vonalában küzdő, zömében fiatalokból álló harci csoportok, érzékeny veszteséget okoztak a Budapestre bevonult szovjet különleges hadtest erőinek, példátlan elszántsággal és hősiességgel (silány fegyverekkel és benzines palackokkal) szálltak szembe a harcokcsikkal, tüzérsséggel, repülőgépekkel rendelkező, állig felfegyverzett megszállókkal,

A Kreml urai - Hruscsov vezetésével -, alattomos „játékba” kezdtek: szavakkal (kormány-nyilatkozatban) elismerték a magyar nemzet jogos követeléseit, ígéretet tettek az itt lévő csapataik kivonására, miközben gyorsított ütemben szervezték az újabb intervenciót, és piszkos tervüknek megnyerték a Varsói Szerződés tagállamainak, valamint Jugoszláviának (Titonak) az erkölcsi támogatását.

Tagadták a fegyveres beavatkozást az ENSZ-ben, **tagadták** Moszkvában, **tagadták** Budapesten, miközben Konyev marsall vetetésével 200 ezer fős haderőt irányítottak Magyarországra, a 4-5 ezer főt számláló forradalmárok ellen.

Csapdába csalták Maléter Pált, a magyar kormány honvédelmi miniszterét, maguk mellé állították a **világtörténelem legaljasabb árulóját**: Kádár Jánost, aki akasztófát, börtönt, munkatáborot és kirekesztést biztosított mindazoknak, akiknek szóban és írásban amnesztiát ígért, többek között egykori miniszterelnökének (elvtársának), Nagy Imrének.

Hruscsovék hazugsága sokba került hazánknak: Budapestet rommá lőtték, 200 ezer magyar távozott külföldre, ezeket pusztítottak el sortüzekkel, koncepciók pereiben hozott halálos ítéletekkel, tízezreket fosztottak meg szabadságuktól és százezreket rekesztettek ki (családostól) a társadalom perifériájára.

VII.

A KUBAI KRÍZIS

Az emberiség 1962-ben állt legközelebb a harmadik világháború kirobbanásához. Hruscsov jóváhagyásával, négy hónap leforgása alatt, 85 teherhajóval, 40 ezer katonát, légvédelmi rakétakomplexumokat, 134 nukleáris robbanófejrészt és 60 darab ballisztikus rakétát szállítottak Kubába.

Az amerikaiak augusztus 28-án fedezték fel az első (föld-levegő) légvédelmi rakétákat, majd néhány nap múlva az SS-4-es (föld-föld) típusú, 3 200 km-es hatótávolságú rakétahordozókat. Diplomáciai és katonai lépések sorozatával léptek fel a szovjetek provokatív eljárása ellen, az ENSZ-ben is megpróbálták magyarázatot kérni a kubai rakétatelepítésekről.

A jól ismert szovjet beidegződésnek megfelelően, Gromiko (külügyminiszter), valamint Zorin (nagykövet) kategorikusan tagadták a szovjet rakéták kubai jelenlétét, és csak akkor ismerték el a tényeket, amikor az amerikaiak az U-2-es hadászati légifelderítő gépek által készített fényképfelvételekkel bizonyították az ENSZ, illetve a világ számára a megcáfolhatatlan valóságot.

1962. április 22-én Kennedy elnök rádiószózatban követelte a szovjet rakéták azonnali kivonását, elrendelte a szigetország teljes vízi és légi blokádját, kilátásba tette a blokádot megsértő szovjet légi és vízi járművek elleni fegyveres fellépést.

Hruscsov meghátrált! Még aznap bejelentette a rakéták visszavonásáról szóló döntését, és mintegy 150 km-rel hátrébb rendelte a Kuba körül lévő szovjet tengeralattjárókat, valamint a szállító és/vagy hadihajók tömegeit.

A szó-szoros értelmében **másodperceken múlt a béke-és háború** kérdése. A szovjetek hazug és kalandor politikája lelepleződött.

VIII.

CSEHSZLOVÁKIA LEROHANÁSA.

1968-ban Brezsnyev megmutatta a világnak, hogy Sztalin és Hruscsov nyomdokain haladva, nem riad vissza az erőszak alkalmazásától sem, ha a szocialista tábor testvéri egységét kell védelmezni.

Alexander Dubček, a Csehszlovák Kommunista Párt Központi Bizottságának első titkára meghirdette az „emberarcú szocializmus” politikáját, amely a szovjetek és a Varsói Szerződés tagállamainak rosszállását váltotta ki.

A Kremlben eldöntötték, hogy Dubčeket eltávolítják a közéletből, és a Varsói Szerződés kijelölt csapatai megszállják Csehszlovákiát, biztosítva a szocialista államok közösségébe való visszatérését, megakadályozva az esetleges belső zavargások kialakulását.

Gustav Husák politikus vállalta az áruló szerepét (Kádárhoz hasonlóan) és nevét adta a VSZ csapatainak behívásához.

1968. augusztus 31-én szovjet, lengyel, magyar, bolgár és NDK csapatok szállták meg Csehszlovákiát, csírájában elfojtva minden megmozdulást vagy kezdeményezést a „Prágai Tavasz” nevet viselő, nemzeti forradalmi törekvések folytatására. Az első hullámban 100 ezer katona, 2 300 harckocsi és 700 repülőgép vett részt a VSZ részéről a csehszlovákok elleni akcióban. A románok nemet mondtak Brezsnyevnek!

A magyar honvédség részvétele megérdemli a visszataszító jelzót, mert Kádár többször találkozott Dubčekkel, és támogatásáról biztosította reformtörekvéseinek megvalósítására, és a magyar katonák határainkon túli alkalmazásához a tartalékos ezredesi rendfokozatot viselő Kádár jóváhagyására volt szükség, mert ő volt a hadsereg főparancsnoka.

Nem zárható ki, hogy Dubčeket is hasonló módon csapta be és árulta el, mint Rajk Lászlót, Nagy Imrét vagy a forradalmárokat.

IX. CSERNOBIL

1986. április 23-án (szombaton) 01:23:45-kor a láncreakció „megszaladt” az erőmű 4.sz blokkjának reaktorában, 4 másodperc múlva megemelkedett a gőznyomás és gőzrobbanás történt, amely feltépte a reaktor fedelét. Tűz ütött ki az épületben (a grafittűz tíz napig égett), és óriási mennyiségű nukleáris anyag áramlott a levegőbe. A radioaktivitás 400-szorosa volt a hirosimai atombomba robbanását követő radioaktivitás értékének (megközelítőleg egy hidrogénbomba robbanásának megfelelő szintet ért el).

A reaktor vezetősége szombaton 18.00-kor értesítette Rizskov miniszterelnököt a katasztrófa bekövetkeztéről, a TASZSZ hétfő reggel (09.00-kor) adta ki az első – semmitmondó – jelentést, miután a *svédek már vasárnap érzékelték és jelezték a sugárzás értékének növekedését.*

Mintegy 800 ezer ember vett részt a mentési munkálatokban, az erőmű 30 km-es körzetéből - két hét leforgása alatt - 49 ezer embert lakoltattak ki, 84 000 km²-nyi termőföld lett sugárfertőzött, több millió ember kapott kisebb-nagyobb mértékű sugárfertőzést.

Megállapították, hogy a csernobili katasztrófa volt az **atomipar legnagyobb balesete, a tájékoztatás csődje**, valamint a megelőzés és a felszámolás kritikán aluli biztosítása. Kizárólag a véletlen (vagy a szerencsén) múlt, hogy az objektum többi blokkjai nem sérültek meg, és a katasztrófa nem veszélyeztette az egész világot.

A szovjet kormány halogató tájékoztatása, az illetékesek késedelmes intézkedése és felkészületlensége tízezrek azonnali halálát vagy súlyos sugárfertőzését eredményezte.

A szovjetekhez hasonlóan hazánkban is titkolták az atomerőmű meghibásodását, Kádár és bandája a május elsejei ünnepi felvonulásra készült, és csupán az Ukrajnában uralkodó szélirányon múlt, hogy Magyarországot nem érte számottevő radioaktív sugárzás. A „nagyjainkat” ünneplő („*ingyen*” virslit és sört fogyasztó) felvonulók nem is sejtették, hogy „*ingyen*” kapták volna azt a sugáradagot is, amelyet az ötelemis kovácsinas (Czinege Lajos) annyira titkolt előlük, megfenyegetve a Kossuth Rádiót, hogy „*széltöveti azt a kócerájt*”, mert egy rövid közleményt adtak le a csernobili katasztrófáról.

Meg kell jegyezni, hogy a csernobili „atomóra” még most is „ketyeg”, a szarkofágba burkolt - meghibásodott - atomreaktor sorsa hatalmas kérdőjel a szakemberek és az emberiség előtt.

X. A KURSZK TRAGÉDIÁJA

2000. augusztus 12-én – a Barents-tengeren zajló hadgyakorlat során -, az 1994-ben vízrebocsátott, K-141 jelű, 20000 tonnás, két nukleáris hajtóművel felszerelt Kurszk tengeralattjáró, a szovjet hadiflotta büszkesége, súlyosan megsérült, és 118 emberrel a fedélzetén elsüllyedt.

A (szokásos) **késéssel** kiadott hivatalos orosz kormány-és katonai tájékoztató szervek szerint a tengeralattjáró egy *ismeretlen (feltehetőleg amerikai) vízi járművel ütközött össze, és az okozta a jármű katasztrófáját.* A 105 méteres mélységben fekvő tengeralattjáróban mindazok megfulladtak, akik a jármű sérülését okozó balesetet túléltek.

Az oroszok nem számoltak azzal, hogy a norvég, holland és svéd földrengésjelző szeizmográfok jelezték a katasztrófa pillanatában létrejött akusztikai rezgéseket, és egyértelműen kimutatták, hogy két (egy gyengébb és egy erősebb) víz alatti detonáció okozta a tengeralattjáró katasztrófáját.

A betegesen hazudozó, valamint titkolódzó orosz katonai és/vagy polgári vezetés, inkább pusztulni hagyta a szerencsétlen tengerészeket, mintsem elfogadta volna a külföldről felajánlott segítséget. Csupán a közvélemény nyomására egyeztek bele, hogy holland és norvég cégek (négy hónapi munkálatok eredményeként) kiemeljék hullámsírából a Kurszkot, és orosz kikötőbe szállítsák, ahol megállapították, hogy az egyik torpedóban berobbant hidrogénperoxid üzemanyag iniciált egy másik torpedót, amely 5 tonna TNT erejű robbanással valósággal szétroncsolta a Kurszk orrészét.

Ez a megállapítás akkor is helytálló, ha beigazolódott, hogy a robbanás után a túlélők agonizálása rövid ideig (néhány óráig) tartott, hiszen akkor még nem lehetett tudni, hogy a bajbajutottakon meddig, miként és hogyan lehet segíteni, tehát (haladéktalanul) mindent igénybe kellett volna venni a megmentésük érdekében.

Az is kiderült, hogy a tengeralattjárón 24 nukleáris töltetű torpedó volt, bár az oroszok előzőleg kategorikusan tagadták hasonló eszközök jelenlétét. Valójában nem is lehet tudni, hogy mikor mondtak igazat ebben a kérdésben.

EPILOGUS

Mélyen Tisztelt Olvasók! A fenti anyagban lévő **hazugság gyűjtemény** csupán szerény mintája annak a megszámlálhatatlan mennyiségnek, amelyet a **bolsevikok** produkáltak több évtizedes dárídójuk során.

Gondoljunk csak a **koncepciók perekre**, a meghamisított **termelési mutatókra**, a marxista tudósok és politikusok „**veretes**” **tanaira** (jóslataira, nyilatkozataira), a milliós nagyságrendű brosúrákban terjesztett **valótlanságaikra**, és számos más, Hány Jánost „**lepipáló**” történeteik vagy ígéreteik sokaságára, különös tekintettel a „**rothadó kapitalizmus**” kimúlására, valamint a mindenkinek ragyogó perspektívát ígérő **kommunizmus** eljövetelére.

És ami a legkülönösebb: még ma is, - a XXI. században -, milliók hiszik a nyilvánvaló hazugságokat, a leleplezett valótlanságokat, a hordószónokok meséit. Ezek azok, akik semmiből sem tanulnak! Gyógyíthatatlanok!?

Prof. Dr. Bokor Imre